

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 144076 22 GŽ
Brčko, 14.11.2022. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević, kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.M. iz B., zastupane po opunomoćeniku Srđanu Marjanoviću, odvjetniku iz B., protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi utvrđivanja diskriminacije i isplate naknade za topli obrok, v. sp. 1.825,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 144076 21 P od 12.5.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.11.2022. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice S.M. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 144076 21 P od 12.5.2022. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 144076 21 P od 12.5.2022. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda) odlučeno je kao u nastavku:

„I Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice S.M. kojim je tražila

prvo da se utvrdi da ju je tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine doveo u diskriminirajući položaj u odnosu na radnike zaposlene u javnim preduzećima i privatnom sektoru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odbijajući da joj utvrdi visinu, obračuna i isplati naknadu za topli obrok za vremenski period od 01.01.2020.godine do 01.10.2021.godine,

a, zatim i da se obaveže tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da otkloni diskriminaciju na način što će joj nadoknaditi materijalnu štetu po osnovu neisplaćenih naknada za troškove toplog obroka, za vremenski period od 01.01.2020.godine do 01.10.2021.godine u ukupnom iznosu od 1.825,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 27.12.2021.godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, uz dosudu i troškova parničnog postupka, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

II Odbija se eventualni tužbeni zahtjev tužiteljice S.M. kojim je tražila da se obaveže tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da joj na ime naknade za topli obrok, za vremenski period od 01.01.2020.godine do 01.10.2021.godine isplati iznos od 1.825,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 27.12.2021.godine, kao dana podnošenja tužbe do konačne isplate, uz dosudu i troškova parničnog postupka, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

III Obavezuje se tužiteljica S.M. da tuženom Brčko distrikt Bosne i Hercegovine naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 600,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.“

Pravovremeno izjavljenom žalbom tužiteljica S.M. iz B. (u daljnjem tekstu: tužiteljica) prvostupanjsku presudu pobija u cijelosti zbog „pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka“ sa prijedlogom da ovaj sud, kao drugostupanjski, „u cijelosti usvoji ovu žalbu, te preinači prvostepenu presudu na način da će u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev kako je postavljen ili ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje uz jasna uputstva“.

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi) je dostavio odgovor na žalbu tužiteljice kojim u cijelosti pobija žalbene navode sa prijedlogom da drugostupanjski sud „presudom odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu“.

Žalba tužiteljice nije osnovana.

Nakon što je prvostupanjsku presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet spora u ovoj parnici je:

- je zahtjev tužiteljice kojim traži prvo da se utvrdi da ju je tuženi, odbijajući da joj utvrdi visinu, obračuna i isplati naknadu za topli obrok za vremenski period od 1.1.2020. godine do 1.10.2021. godine, doveo u diskriminirajući položaj u odnosu na radnike zaposlene u javnim poduzećima i privatnom sektoru Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a zatim i da se obaveže tuženi da otkloni tu diskriminaciju, tako što će joj naknaditi materijalnu štetu po osnovu neisplaćenih naknada za troškove toplog obroka, za navedeni vremenski period u ukupnom iznosu od 1.825,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe, uz dosudu i troškova parničnog postupka (u daljnjem tekstu: osnovni tužbeni zahtjev),

- a ukoliko se ne usvoji osnovni tužbeni zahtjev, tužiteljica je postavila i eventualni tužbeni zahtjev, te istim također tražila naknadu za topli obrok za isti vremenski period i u istom iznosu, samo što je u odnosu na glavni tužbeni zahtjev, svoje pravo eventualnim zahtjevom vezala za relevantne odredbe Zakona o radu i činjenicu da tuženi nije donio opći akt kojim bi propisao visinu i način ostvarivanja

prava na troškove toplog obroka uposlenika u državnoj službi, iako je bio dužan da postupi u skladu sa navedenim odredbama zakona, a sve u smislu odredbe članka 143 stavak (1) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave, kao i kod činjenice da to pravo u spornom periodu nije bilo isključeno Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave i institucijama Brčko distrikta (u daljnjem tekstu: eventualni tužbeni zahtjev).

Prema razlozima ožalbene presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostupanjskom postupku, utvrđene su odlučne i druge relevantne činjenice i to:

- da je tužiteljica zaposlena na neodređeno vrijeme u Odjeljenju za javni registar Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Pododjel za katastarske knjige, na radnom mjestu Stručni referent za katastar;

- da su tužiteljici plaća i dodatak na plaću temeljem radnog staža određeni u skladu sa rješenjem njenog poslodavca;

- da tužiteljica u utuženom periodu (1.1.2020. godine do 30.9.2021. godine) nije imala osiguran topli obrok, a da su, s druge strane, javna poduzeća u Distriktu, te određene pravne osobe iz privatnog sektora (taksativno navedena u nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke) u tom periodu imali osiguran topli obrok, kao i

- da visina tužbenog zahtjeva, prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Mičić Ilija od 5.5.2022. godine, iznosi 1.825,00 KM i to na ime neisplaćenog toplog obroka za efektivno provedene radne dane tužiteljice na poslu u periodu od 1.1.2020. godine do 30.9.2021. godine.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja, a kako je prema mišljenju prvostupanjskog suda za odlučivanje o tužbenom zahtjevu tužiteljice bitno da li su ispunjeni uvjeti iz odredbi članaka 2. i 3. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 59/09 i 66/16, u daljnjem tekstu: Zakon o zabrani diskriminacije) a sve kako bi se moglo utvrditi da li je tužiteljica u konkretnom slučaju diskriminirana, a za što je, između ostalog važno i to da li postoji usporedna kategorija u odnosu na koju je stavljena u nepovoljniji položaj i da li je to zasnovano na nekom od nedopuštenih diskriminacijskih osnova, te kako se, imajući u vidu postavljeni zahtjev tužiteljice, uopće ne mogu uspoređivati osobe o čijim pravima iz radnog odnosa odlučuje tuženi, sa osobama o čijim pravima odlučuje neki drugi poslodavac, a ne tuženi, dakle, ne postoji usporedna kategorija na temelju koje bi sud mogao ocijeniti da li je tužiteljica diskriminirana u konkretnom slučaju, to je prvostupanjski sud bez upuštanje u drugi dio glavnog tužbenog zahtjeva (koji se odnosi na isplatu za sporni period), odlučio kao u stavku prvom (I) izreke prvostupanjske presude, dok kada je u pitanju eventualni tužbeni zahtjev, prvostupanjski sud je zaključio da osnovano tuženi tijekom cijelog postupka ukazuje da se u konkretnom slučaju primjenjuje samo Zakon o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/19, 10/19, 12/19, 39/20, 41/20, 13/21 i 21/22, u daljnjem tekstu: Zakon o plaćama i naknada u tijelima javne uprave), kao *lex specialis* zakon, koji isključuje primjenu drugih propisa, pa tako i Zakona o

radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/19, 2/21 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o radu ili ZOR), odnosno odredbi članaka 96. i 176 navedenog zakona, te Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine – pročišćeni tekst („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 17/22, u daljnjem tekstu: Zakon o državnoj službi u tijelima javne uprave) odnosno odredbe članka 143 stavak (1) tog zakona, pa kako je tužiteljica tražila isplatu toplog obroka za period od 1.1.2020. godine pa do 30.9.2021. godine, a u kom razdoblju, Zakon o plaćama i naknadama u organima javne uprave nije regulirao pravo državnim službenicima (samim tim i tužiteljici zaposlenoj u Pododjelu za katastarske knjige) na naknadu troškova ishrane (toplog obroka), već joj je to pravo konstituirano počev od 1.10.2021. godine, odnosno početkom primjene Zakona o dopunama Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 13/21, u daljnjem tekstu: Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave), to je prvostupanjski sud zaključio da tužiteljici ne pripada pravo da potražuje isplatu troškova toplog obroka u utuženom periodu, slijedom čega je odbio i njen eventualni tužbeni zahtjev, odlučivši kao u stavku II izreke prvostupanjske presude, s tim da je odluku o troškovima donio temeljem članka 120. stavak (1) ZPP-a i to tako što je tužiteljicu obvezao da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 600,00 KM.

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tužiteljica u žalbi u bitnome ponavlja razloge koje je iznosila i tijekom prvostupanjskog postupka, uz dodatne navode da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da tužiteljica „nije učinila vjerovatnim postojanje diskriminacije“ baš kao što je pogrešno izveo zaključak i da uposlenici u javnim poduzećima i uposlenici u privatnom sektoru ne mogu predstavljati odgovarajuće usporedne kategorije (komparatore) sa uposlenicima u organima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: javni sektor), slijedom čega je po mišljenju tužiteljice prvostupanjski sud „propustio pravilno da primijeni odredbu člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije po kojoj je tužilja na nesumnjiv način dokaza vjerovatnim postojanje diskriminacije, te teret dokazivanja prebacila na drugu stranku u parnici“. Pored navedenog, a u svezi odbijanja eventualnog tužbenog zahtjeva, tužiteljica navodi da „pogrešno prvostepeni sud izvodi zaključak da se u konkretnom slučaju primjenjuje samo Zakon o plaćama i naknadama u organima javne uprave i institucijama BD BiH, kao specijalni zakon, koji isključuje primjenu drugih propisa, pa tako i Zakona o radu BD BiH“ u kom smislu tužiteljica daje vlastito tumačenje odredbe članka 143. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave kao i razloga za primjenu odredbe članka 96. stavak (1) točka e) ZOR-a u konkretnom slučaju, za koje potrebe je tužiteljica ukazala i na praksu Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (presude broj U 7/12, U 28/11 i AP-2587/05) kao i presude redovitih sudova u predmetima broj 65 o Rs 400558 18 Rs 2 i 65 o Rs 400558 18 Rsž 2.

Po ocjeni ovog suda, tužiteljica žalbom nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Ispitujući prvostupanjsku presudu prema žalbenom razlogu povrede odredaba parničnog postupka iz članka 328. stavak (1) točka a) ZPP-a, ovaj sud nalazi da tužiteljica u žalbi nije konkretizirala u čemu se ogleda povreda odredaba parničnog

postupka, osim što se na istu načelno pozvala kao jedan od zakonskih žalbenih razloga zbog kojih prvostupanjsku presudu pobija, ali ne ukazujući konkretno koju odredbu ZPP-a prvostupanjski sud nije primijenio ili nije pravilno primijenio a to je bilo od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite presude u smislu članka 329. stavak (1) ZPP-a, zbog čega se predmetni žalbeni razlog ukazuje kao paušalan i kao takav nije ni mogao biti meritorno ispitan od strane ovog suda kao drugostupanjskog.

Dalje, nema mjesta žalbenim navodima tužitelja da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da tužiteljica „nije učinila vjerovatnim postojanje diskriminacije“ čime je pogrešno primijenio odredbu članka 15. stavak (1) Zakona o zabrani diskriminacije, na način što je teret dokazivanja da diskriminacije u konkretnom slučaju nije bilo, nezakonito prebacio na tužitelja i da je slijedom toga nepravilno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.

Naime, ovaj sud podsjeća da je odredbom članka 15. stavak (1) Zakona o zabrani diskriminacije regulirano da u svim postupcima predviđenim ovim Zakonom kada osoba ili druga osoba, na temelju njima raspoloživih dokaza, učini vjerojatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani. U tom smislu, da bi došlo do prebacivanja tereta dokazivanja s tužiteljice na tuženog (na čemu tužiteljica sve vrijeme ustrajava), tužiteljica mora dokazati *prima facie* (na prvi pogled) diskriminaciju. Prema pravilu o *prima facie* diskriminaciji, dokazivanje diskriminacije je podijeljeno u dvije faze. U prvoj fazi tužitelj treba dokazati činjenice iz kojih sud može izvesti zaključak o vjerojatnosti da ga je tuženi diskriminirao. Tada se teret dokazivanja prebacuje na tuženog koji u drugoj fazi mora učiniti izvjesnim da diskriminacije nije bilo. U tom smislu, neuspjeh dokazivanja *prima facie* diskriminacije ima negativnu posljedicu za tužitelja, a neuspjeh pobijanja zaključka o postojanju *prima facie* diskriminacije ima negativnu posljedicu za tuženog.

Također, od značaja za pravilno razumijevanje i odlučivanje u predmetnoj pravnoj stvari sa aspekta pravilnosti i zakonitosti prvostupanjske presude glede odluke o osnovnom tužbenom zahtjevu, ukazuje se potrebnim navesti koji sve elementi treba da egzistiraju da bi određeno postupanje (bilo činjenje ili nečinjenje) imalo kvalifikaciju diskriminacije na način kako je to regulirano člankom 2. Zakona o zabrani diskriminacije, pa se tako diskriminacijom smatra postupanje koje (kumulativno) sadrži sljedeće elemente: 1) način kako je izvršeno različito postupanje odnosno propuštanje djelovanja (prvi element); 2) karakteristike, odnosno zabranjeni osnov zbog kojeg se desila povreda prava i to zbog rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditet, starosna dob, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogućiti ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života (drugi element); 3) stvarna ili hipotetička usporedna osoba ili grupa (komparator) koji je u istoj ili sličnoj situaciji (treći element); 4) nepovoljni položaj (četvrti element) i 5) nepostojanje razumnog opravdanja za takvu radnju (peti element).

Slijedom navedenog, da bi tužiteljica u konkretnom predmetu uspjela sa osnovnim tužbenim zahtjevom za utvrđenje diskriminacije i njeno otklanjanje, bila je dužna, na razini vjerojatnosti, dokazati da je nad njom vršena diskriminacija od strane tuženog odnosno da su u postupanju tuženog („odbijanje da se tužiteljici utvrdi visina, obračuna i isplati naknada za topli obrok za vremenski period od 1.1.2020. godine do 1.10.2021. godine kao oblik nečinjenja i neispunjavanja zakonskih obveza) ostvareni svi elementi diskriminacije, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj, kako to prvostupanjski sud pravilno zaključuje, zbog čega nije ni bilo mjesta prebacivanju tereta dokazivanja na tuženog da do diskriminacije nije ni došlo.

Ovaj sud zamjećuje da iz činjenica na kojima tužiteljica zasniva svoj tužbeni zahtjev, ali i iz sadržaja osnovnog tužbenog zahtjeva (petita), ne proizilazi zahtjev tužiteljice za utvrđenjem da je postupanje tuženog prema njoj bilo zasnovano na temelju neke njene osobne karakteristike, odnosno da je bilo temeljeno na nekom zabranjenom osnovu (rasa, boje kože, jezik, vjera itd.), zbog kojeg se desila povreda njegovih prava. Na takav način, predmetni opis postupanja tuženog prema tužiteljici ne sadrži jedan od konstituirajućih elemenata (drugi element) da bi određeno ponašanje bilo kvalificirano kao diskriminacija. U tom smislu, a kako tužiteljica tužbom nije ni tvrdila da je postupanje tuženog zasnovano na temelju neke njene osobne karakteristike, odnosno da je bilo temeljeno na nekom zabranjenom osnovu, to tužiteljica nije ni dokazivala postojanje ovog konstituirajućeg elementa diskriminacije, zbog čega se kao pravilan ukazuje zaključak prvostupanjskog suda da tužiteljica nije učinila vjerojatnim da je u spornom vremenskom periodu stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na neku drugu osobu ili grupu osoba u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji zasnovanoj na nekom nedopuštenom (zabranjenom) diskriminacijom osnovu.

Pored navedenog, ovaj sud također zamjećuje da se zahtjevu tužiteljice za utvrđenjem da se postupanje tuženog na štetu tužiteljice ima okvalificirati kao diskriminacija ne može udovoljiti ni iz razloga što u konkretnom slučaju nedostaje i treći element tj. u konkretnom slučaju stvarna ili hipotetička usporedna osoba ili grupa (komparator) koja je u istoj ili sličnoj situaciji kao i tužiteljica, obzirom da uposlenici u javnim poduzećima i privatnom sektoru nisu niti mogu biti odgovarajući komparator (odgovarajuća usporedna kategorija) koji se nalazi u istoj ili sličnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji kao tužiteljica koja je uposlenica tijela javne uprave, a kako to pravilno prvostupanjski sud zaključuje. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Naime, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da, u konkretnom slučaju, uposlenici u javnim poduzećima i pravnim osobama iz privatnog sektora ne mogu predstavljati osobe s kojima bi se tužiteljica mogla usporediti, jer o pravu na topli obrok navedenih uposlenika nije (izravno) odlučivao tuženi, već njihovi poslodavci (kao samostalni pravni subjekti), na temelju svojih općih pravnih akata.

Na pravilnost navedenog zaključka prvostupanjskog suda, ukazuje i to da tužiteljica i uposlenici u javnim poduzećima i privatnom sektoru, prije svega, nemaju istog poslodavca (tužiteljici je poslodavac Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, dok su zaposlenicima u javnim poduzećima i privatnim poduzećima poslodavci upravo ta poduzeća sa kojima su zaključili ugovore o radu). Drugo, poslodavac tužiteljice u funkcionalnom i organizacijskom smislu predstavlja (jedinstvenu administrativnu)

jedinica lokalne samouprave, dok su poslodavci uposlenika u javnim poduzećima i privatnom sektoru samostalni pravni subjekti koji u pravnom prometu istupaju i posluju neovisno od drugih pravnih osoba (pa i tuženog) i u pravilu pod tržišnim uvjetima radi stjecanja dobiti (kod privatnih poduzeća primarno) a što nije slučaj sa tuženim. Dalje, radno-pravni status tužiteljice i uposlenika u javnim poduzećima i privatnom sektoru nije reguliran na isti način. U slučaju tužiteljice, njena prava, obveze i odgovornosti su regulirane odredbama Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine – pročišćeni tekst („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 17/22) a što je bila ista situacija i sa prethodno važećim Zakonom o radu iz 2006. godine i Zakonom o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz 2006. godine, dok su prava, obveze i odgovornosti uposlenika u javnim poduzećima i privatnom sektoru regulirane odredbama Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/19, 2/21 i 6/21) i podzakonskim aktima donesenim na temelju istog. U tom smislu, uposlenici u javnim poduzećima i privatnom sektoru, pri obavljanju svojih redovitih radnih zadataka i dužnosti izvršavaju ono što su ugovorom o radu dogovorili sa svojim poslodavcem, dok to nije situacija sa tužiteljicom kao uposlenicom u tijelu javne uprave (odnosi se na državne službenike i namještenike) koji pri zasnivanju svog radnog odnosa ne mogu pregovarati sa poslodavcem što će im sve ući u krug radnih zadataka i dužnosti konkretnog radnog mjesta nego stupanjem u radni odnos (temeljem rješenja o zasnivanju radnog odnosa) isti se zadužuju za obavljanje povjerenih im poslova (funkcija) iz oblasti osnovnih djelatnosti iz nadležnosti javne uprave i drugih institucija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Također, treba imati na umu da se plaća uposlenika u javnim poduzećima financira iz novčanih sredstava tog javnog poduzeća čiji izvori financiranja su regulirani odredbom članka 31. Zakona o javnim poduzećima u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 22/18 – pročišćeni tekst, 5/20 i 10/22) i to primarno na temelju prihoda od obavljanja osnovne djelatnosti javnog poduzeća a plaća uposlenika u privatnom sektoru iz vlastitih tekućih prihoda koje isti ostvaruju obavljajući svoju djelatnost na tržištu, dok se plaće uposlenika u javnom sektoru financiraju izravno iz proračunskih sredstava Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sukladno odredbama Zakona o plaćama i naknadama u organima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/19, 10/19, 12/19, 39/20, 41/20, 13/21 i 21/22) a što je bila situacija i sa prethodno važećim Zakonom o plaćama u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz 2006. godine.

Slijedom navedenog, a kako tužiteljica kao uposlenica tijela javne uprave i u uposlenici u javnim poduzećima i privatnom sektoru, po prirodi, vrsti i sadržaju, imaju različit radno-pravni status uključujući i različit način uređivanja politike plaća i drugih osobnih primanja iz radnog odnosa te njihovog financiranja, to nema mjesta zaključku tužiteljice da se u konkretnom slučaju radi o odgovarajućim komparatorima (usporednim kategorijama), kako to prvostupanjski sud pravilno zaključuje, a što za posljedicu ima da, kada je u pitanju usporedni odnos sa uposlenicima u javnim poduzećima i privatnom sektoru, nedostaje i treći konstituirajući element neophodan za utvrđenje kvalifikacije da se radi o diskriminirajućem postupanju tuženog prema tužiteljici, zbog čega je prvostupanjski sud pravilno odlučio kada je osnovni tužbeni zahtjev tužiteljice odbio kao neosnovan odlučivši kao u stavku I izreke prvostupanjske presude.

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja žalbeni navodi tužiteljice da je tuženi taj koji je, koristeći se svojim statutarnim i zakonskim ovlaštenjima, odlučivao o pravu na topli oblik svih uposlenika na teritoriji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa samim tim i uposlenika u javnim poduzećima i privatnom sektoru i da je u tom smislu, odredbom članka 96. ZOR-a, svim uposlenicima priznao pravo na topli obrok, uključujući i uposlenicima u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Točni su žalbeni navodi tužiteljice da je Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, donoseći Zakon o radu regulirao da se navedenim zakonom propisuju prava, obveze i odgovornosti iz radnog odnosa i drugi odnosi po osnovu rada u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine. Međutim, istom tom odredbom ZOR-a (članak 1.) je također regulirao i da se prava, obveze i odgovornosti iz radnog odnosa mogu posebnim zakonom regulirati i drugačije nego što je to slučaj sa odredbama ZOR-a, a što dalje jasno ukazuje na pravo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da radno-pravni status određenih uposlenika posebno i drugačije regulira (bez ograničenja kvantitativne i kvalitativne prirode) nego što je to (opće) regulirano ZOR-om, prije svega zbog specifičnosti prirode, vrste i sadržaja poslova koje obavljaju ti uposlenici kao i svih osobenosti koje proizilaze iz funkcionalne i organizacijske prirode njihovog poslodavca, a što se ne može cijeliti, kako to tužiteljica žalbom ukazuje, kao namjerno postupanje tuženog sa ciljem „dovođenja do nastanka pravne praznine“, već kao legitimno pravo zakonodavca da određenu oblast rada drugačije regulira, a o čemu će (primjena materijalnog prava) biti više riječi u nastavku obrazloženja.

Dalje, kada su u pitanju žalbeni navodi tužiteljice glede odluke prvostupanjskog suda u svezi eventualnog tužbenog zahtjeva, ovaj sud nalazi da tužiteljica žalbom nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude ni u tom dijelu, obzirom da ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje koje se žalbom i ne dovodi u pitanje (među strankama su nesporne činjenice u svezi postojanja radnog odnosa tužiteljice kod tuženog kao i drugih činjenica koje su vezane za njen radno-pravni status).

Naime, točni su žalbeni navodi tužiteljice da je člankom 96. stavak (1) točka e) Zakona o radu regulirano da poslodavac radniku isplaćuje i druga primanja po osnovu rada, pa tako i trošak jednog toplog obroka za vrijeme jednog radnog dana, kao i u slučaju obavljanja prekovremenog rada dužeg od tri sata dnevno, ukoliko kod poslodavca nije organizirana ishrana radnika, baš kao što su točni žalbeni navodi da je stavkom (4) istog članka regulirano da se visina i način ostvarivanja primanja iz stavaka (1) i (3) ovog članka utvrđuje općim aktom te da je člankom 176. ZOR-a regulirano da su poslodavci dužni uskladiti pravilnike o radu i druge akte s odredbama ovog zakona, u roku od šest mjeseci od dana njegovog stupanja na snagu.

Međutim, suprotno rezoniranju tužiteljice, a kako to prvostupanjski sud pravilno nalazi, nema mjesta primjeni odredbe članka 96. i 176. ZOR-a u konkretnoj pravnoj stvari.

Naime, pravilnim tumačenjem odredbe članka 1. ZOR-a, može se izvesti zaključak da je zakonodavac ostavio mogućnost da se posebnim zakonom drugačije odredi (uredi) pitanje prava, obveza i odgovornosti iz radnog odnosa i drugi odnosi

po osnovu rada u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, pa kada je to tako, nema mjesta zaključku tužiteljice da se, i pored takve (jasne i decidne) odredbe članka 1. ZOR-a, u konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe članka 96. stavak (1) točka e) Zakona o radu, obzirom da je problematika „drugih primanja po osnovu rada“ regulirana posebnim zakonom - Zakon o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave.

Kao što je već rečeno, odredbom članka 1. ZOR-a, zakonodavac je ostavio mogućnost da se posebnim zakonom drugačije odredi (uredi) pitanje prava, obveza i odgovornosti iz radnog odnosa u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine nego što je to slučaj sa odredbama ZOR-a, bez da je u toj (ili bilo kojoj drugoj odredbi ZOR-a) ograničio kvantitetu (obim) i kvalitetu (sadržaj) „drugačijeg“ uređivanja problematike prava, obveza i odgovornosti koje su regulirane odredbama ZOR-a (npr. kroz odredbu da se drugim zakonom ne mogu dati manja prava radnicima nego što je to slučaj sa odredbama ZOR-a itd.), slijedom čega se jasnim ukazuje da zakonodavac za potrebe drugačijeg reguliranja radno-pravne problematike, nije imao ni obvezu u cijelosti slijediti obim i sadržaj prava, obveza i odgovornosti reguliranih odredbama ZOR-a pri normiranju ove problematike posebnim zakonom, nego je u tom slučaju imao otvoreno polje slobodne procjene kako i na koji način regulirati, između ostalog i problematiku plaća, naknada i drugih primanja po osnovu rada za pojedine oblasti rada (ovisno od specifičnosti konkretne oblasti rada i djelatnosti u kojoj se taj radi obavlja), pa tako i za rad u tijelima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tijela javne uprave), a što jeste slučaj sa Zakonom o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, koji, kako to pravilno prvostupanjski sud zaključuje, uživa status posebnog zakona (*lex specialis*).

Nastavno na prethodno, zakonodavac je posebnim zakonom - Zakonom o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, upravo sukladno odredbi članka 1. ZOR-a kao temeljnog zakona (*lex generali*), posebno i drugačije regulirao problematiku „drugih primanja po osnovu rada“ za uposlenike u tijelima javne uprave, nego što je to slučaj sa odredbom članka 96. ZOR-a, i to kroz odredbe članka 23. („naknada troškova“) i članka 24. („otpremnina“) Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave. U tom smislu, ovaj sud zamjećuje da je zakonodavac navedenim odredbama Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, u korpus „drugih primanja po osnovu rada“ inkorporirao kako pojedina prava koja su također regulirana i člankom 96. ZOR-a (dnevnica, troškovi prijevoza, otpremnina i itd.) tako i neka druga prava koja ne poznaju odredbe ZOR-a (npr. naknada troškova za odvojen život, smještaj, zatim novčane pomoći, novčane nagrade – stimulacije itd.) a što jasno ukazuje da je zakonodavac ovaj segment radno-pravnog statusa državnih službenika i namještenika regulirao uvažavajući sve specifičnosti djelokruga rada i odgovornosti državnih službenika i namještenika u tijelima javne uprave ali i uvažavajući sve osobenosti koje proizilaze iz funkcionalne i organizacijske prirode njihovog poslodavca, a za koje posebno i drugačije normiranje nije imao bilo kakvo ograničenje propisano odredbama ZOR-a, osim što je u odredbi članka 3. ZOR-a (jedino) regulirano da su poslodavac i radnik dužni pridržavati se prava i obveza utvrđenih zakonom, općim aktom i ugovorom o radu, s tim da u kontekstu navedene odredbe, zakonodavac nije koristio sintagmu „ovim zakonom“, što bi ukazivalo na odredbe ZOR-a, nego ovu obvezu načelno determinira kroz poštivanje zakona koji reguliraju oblast radno-pravnog statusa, bilo da se radi o temeljnom zakonu (ZOR-u) u situaciji kada nema posebnog zakona za određenu oblast rada, bilo da se radi o

posebnom zakonu, a koja intencija zakonodavca jeste izravno u svezi sa odredbom članka 1. ZOR-a.

Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi pravilnim pravno rezoniranje prvostupanjskog suda da u situaciji kada je (određena) oblast radno-pravnog statusa regulirana posebnim zakonom (lex specialis) u tom slučaju nema mjesta primjeni onih odredbi (instituta) općeg (temeljenog) zakona (lex generalis) koji su posebno i drugačije regulirani tim posebnim zakonom, a prema opće usvojenom principu da posebni zakon derogira opći zakon (lat. Lex specialis derogat legi generali), s tim da treba imati u vidu da i u tom slučaju, ostaje na snazi princip supsidijariteta općeg u odnosu na posebni zakon, a prema kome, u situaciji da određeni institut ili pravno pitanje (segment) nije (nikako) reguliran posebnim zakonom, ima se primijeniti opći (temeljni) zakon, a što nije situacija u konkretnom slučaju obzirom da su „druga primanja po osnovu rada“ kao jedan od elemenata finansijskih (materijalnih) prava uposlenika koja mu pripadaju temeljem radnog odnosa u cijelosti regulirana Zakonom o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave za poslenike u tijelima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao posebnim zakonom, zbog čega, kada su u pitanju uposlenici u tijelima javne uprave, nema mjesta primjeni odredbe članka 96. ZOR-a u konkretnoj pravnoj stvari, tim prije što nijedna odredba Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave ne sadrži upućujuću normu na primjenu bilo koje odredbe ZOR-a niti na drugi način eksplicitno niti implicitno uvodi primjenu odredbi ZOR-a na oblast plaća i naknada uposlenika u organima javne uprave i institucijama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nastavno na prethodno, situaciju u svezi pravilne primjene materijalnog prava od strane prvostupanjskog suda, ne mijenja ni okolnost što je odredbom članka 143. stavak (1) Zakon o državnoj službi u tijelima javne uprave regulirano da se na pitanja koja nisu uređena ovim zakonom, posebnim zakonom, drugim propisima donesenim na osnovu Ustava i Statuta, primjenjuju Zakon o radu i Zakon o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, obzirom da navedena odredba jasno determinira na koju situaciju se ima primijeniti ZOR kao temeljni zakon, tj. „na pitanja koja nisu uređena“ (zakonskom i podzakonskom materijom) a što nije situacija u konkretnom slučaju, imajući u vidu da su „druga primanja po osnovu rada“ kao jedan od segmenata iz sustava pravnih pravila kojima se uređuju radni odnosi, u cijelosti regulirana Zakonom o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave za uposlenike u tijelima javne uprave kao posebnim zakonom, zbog čega nema mjesta žalbenim navodima tužiteljice da je navedenom odredbom „zakonodavac jasno uputio da za sve ono što nije regulirano Zakonom o platama i Zakonom o državnoj službi ima se primjenjivati Zakon o radu“ jer takav zaključak tužiteljice nema uporište u pravilnom tumačenju odredbe članka 143. stavak (1) Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave.

Također, ne stoje ni žalbeni navodi tužiteljice da je tuženi „namjerno onemogućavao ostvarivanje i realizaciju prava na topli obrok zaposlenicima Vlade Brčko distrikta BiH“ koje ostali uposlenici (u javnim poduzećima i privatnom sektoru) imaju a sve kao posljedica „namjernog dovođenja do nastanka pravne praznine“ uslijed nedonošenja ili neusvajanja „izmjena općih akata kojima bi omogućio ostvarivanje prava na topli obrok i tužilji u spornom vremenskom periodu“,

a kojim žalbenim navodima tužiteljica u biti ukazuje da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 96. stavak (4) i 176. ZOR-a.

Naime, kada je u pitanju odredba članka 176. ZOR-a kojom je nesporno naloženo poslodavcima da svoje pravilnike o radu i druge akte usklade sa odredbama ZOR-a u roku od šest mjeseci od dana njegovog stupanja na snagu a što korespondira i sa sadržajem odredbe članka 96. stavak (4) ZOR-a, tužiteljica pogrešno rezonira pa time i pogrešno žalbom ukazuje da se ta zakonska obveza odnosila i na obvezu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da posebne zakone, kao „opće akte“, uskladi sa odredbama ZOR-a, i time u Zakon o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, inkorporira i pravo uposlenika na naknadu troška toplog obroka, a što je u konačnici i učinio izmjenama i dopunama Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave od 14.7.2021. godine, ali prema mišljenju tužitelja, sa zakašnjenjem, obzirom da su iste stupile na snagu 1.10.2021. godine a rok je bio šest mjeseci od dana stupanja na snagu ZOR-a (1.1.2020. godine).

Ovo iz razloga što je zakonodavac, odredbom članka 2. stavak (1) točka d) ZOR-a, jasno regulirao što se ima smatrati pod pojmom „opći akt“, navodeći da u opće akte spadaju kolektivni ugovor, pravilnik o radu odnosno drugi akt poslodavca kojim se reguliraju prava, obveze i odgovornosti iz radnog odnosa, na način kada je i kako to ovim zakonom uređeno, a što dalje implicira da „poseban zakon“ nije reguliran kao opći akt u smislu odredbe članka 2. stavak (1) točka d) ZOR-a, tim prije što je zakonodavac pod pojmom „općeg akta“, u smislu navedene odredbe ZOR-a, regulirao podzakonske akte, pa kada je to tako, onda nema ni mjesta obvezi „usklađivanja“ posebnog zakona kao „općeg akta“ sa odredbama ZOR-a u smislu odredbe članka 176. ZOR-a kako to tužiteljica pogrešno zaključuje niti ima mjesta obvezi „donošenja/izmjene“ posebnog zakona kao „općeg akta“ sa ciljem utvrđivanja visine i načina ostvarivanja primanja iz stavaka (1) i (3) članka 96. ZOR-a kako je to regulirano stavkom (4) istog članka.

U prilog ispravnosti zaključka ovog suda, ukazuje i odredba članka 34. Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave kojom je predviđena obveza rukovoditelja tijela javne uprave i institucija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da u roku od 60 dana od dana stupanja na snagu ovog zakona usklade podzakonske propise koji propisuju visinu dodatka na plaću i naknadu plaće, te način utvrđivanja i obračuna ista, sa odgovarajućim odredbama ovog zakona, a što po mišljenju ovog suda, jasno ukazuje da je zakonodavac, i problematiku „usklađivanja sa podzakonskim aktima“ posebno i drugačije regulirao nego što je to slučaj sa odredbom članka 176. ali i članka 96. stavak (4) ZOR-a, zbog čega nema mjesta primjeni ni navedenih odredbi ZOR-a u konkretnom slučaju (prema principu da poseban zakon derogira opći zakon), pri čemu ovaj sud zamjećuje da je odredbom članka 34. Zakona o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave poslodavcu nametnuta obveza da uskladi svoje podzakonske akte sa odredbama tog zakona a ne i odredbama ZOR-a ili nekog drugog zakona.

Imajući u vidu sve gore navedeno, a kako Zakonom o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, kao posebnim zakonom, u relevantnom periodu za tužbu (od 1.1.2020. godine do 30.9.2021. godine) nije bilo predviđeno pravo uposlenika u tijelima javne uprave na naknadu troška toplog obroka (sve do 1.10.2021. godine kada im je dopunom zakona to pravo priznato), s jedne strane, dok s druge strane nije bilo

mjesta primjeni odredbe članaka 96. i 176. ZOR-a iz gore navedenih i obrazloženih razloga, to je u konkretnom slučaju izostao osnov tužbenog zahtjeva tužiteljice, zbog čega je prvostupanjski sud pravilno zaključio da tužiteljici ne pripada pravo da potražuje isplatu troškova toplog obroka za utuženi period i zbog toga odbio i eventualni tužbeni zahtjev tužiteljice odlučivši kao u stavku II izreke prvostupanjske presude.

Na drugačiju odluku ovog suda nije bilo od utjecaja ukazivanje tužiteljice na praksu Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (presude broj U 7/12, U 28/11 i AP-2587/05) kao i presude redovitih sudova u predmetima broj 65 o Rs 400558 18 Rs 2 i 65 o Rs 400558 18 Rsž 2, obzirom da se u konkretnom slučaju ne radi o istom ili sličnom činjeničnom i pravnom osnovu kakav je bio slučaj sa predmetom koji su bili povod za odlučivanje Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine te Općinskog i Kantonalnog suda u Sarajevu.

Kada je u pitanju Odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-7/12 od 30.1.2013. godine, izraženo stajalište u istoj, nije primjenjivo na ovaj konkretan predmet, obzirom da je Ustavni sud Bosne i Hercegovine u odnosnom predmetu, a nakon što je utvrdio da suci i tužiteljicu jesu usporedive kategorije sa uposlenicima u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti (svi su proračunski korisnici), ispitivao da li za različito postupanje (uposlenici u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti, za razliku od sudaca i tužitelja, imali su normirano pravo na naknadu troškova prijevoza, toplog obroka i odvojenog života) postoji objektivno i razumno opravdanje, a koja pravna razmatranja Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ne mogu biti primjenjiva na ovaj konkretan predmet obzirom da je prvostupanjski sud zaključio, a koje stajalište podržava i ovaj sud kao pravilno (iz gore navedenih i obrazloženih razloga), da uposlenici u tijelima javne uprave i uposlenici u javnim poduzećima i u privatnom sektoru nisu odgovarajuće usporedne kategorije (komparatori), pa kada je to tako, nema mjesta ni razmatranju sudske prakse izražene u presude Općinskog suda u Sarajevu broj 65 o Rs 400558 18 Rs 2 od 13.7.2018. godine i presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 o Rs 400558 18 Rsž 2 od 27.2.2019. godine obzirom da se iste zasnivaju na pravnom stajalištu Ustavnog suda Bosne i Hercegovine izraženom u Odluci broj U-7/12 od 30.1.2013. godine a za koje je ovaj sud (već) ocijenio da je inkompatibilno sa ovim predmetom.

Nastavno na prethodno, slična je situacija i sa presudom Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj U-28/11 od 17.4.2013. godine, u kojoj je kroz postupak ispitivanja ustavnosti Zakona o plaćama i drugim naknadama sudaca i tužitelja u Federaciji Bosne i Hercegovine, istodobno razmatrano i pitanje diskriminacije između sudaca, tužitelja i stručnih suradnika s jedne strane i drugih uposlenika u zakonodavnoj, izvršnoj i sudbenoj vlasti glede prava na naknadu troškova ishrane (između ostalog), s tim da je Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine zaključio da se radi o odgovarajućim usporedivim kategorijama (obzirom da su svi proračunski korisnici), a što nije situacija u ovom predmetu, obzirom da u konkretnom slučaju nedostaje postojanje odgovarajućih usporednih kategorija (komparatora) a o čemu je bilo više riječi u prethodnom izlaganju.

Na kraju, neprimjenjivo je i pravno stajalište Ustavnog suda Bosne i Hercegovine iz Odluke broj AP 2587/05 od 23.5.2007. godine na konkretan predmet, a koje se ogleda u tome da Ustavni sud cijeni da posljedice nečinjenja i

neispunjavanja postavljenih obveza javnih vlasti u smislu donošenja propisa kojima bi se regulirala visina regresa ne mogu biti na štetu apelanta, a ovo iz razloga što je u odnosnom predmetu, člankom 41. Zakona o sudačkoj i tužiteljskoj funkciji u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 20/01 i 57/07) regulirano da sudac i tužitelj imaju pravo na naknadu regresa za godišnji odmor, s tim da je člankom 82. navedenog zakona federalnim i kantonalnim zakonodavcima stavljena u obvezu nužnost usklađivanja zakonskih propisa sa ovim zakonom, a što isti nisu učinili tj. propustili su donijeti odgovarajući propis koji bi regulirao isplatu i visinu regresa za suce i tužitelje. Međutim, navedeno pravno stajalište, ne može biti primijenjeno u ovom predmetu, obzirom da u ovom konkretnom slučaju, Zakon o plaćama i naknadama u tijelima javne uprave, kao poseban zakon, u relevantnom periodu utuženja, uopće nije regulirao pravo uposlenika na naknadu troška toplog obroka (znači nije bilo osnova za bilo kakvo potraživanje uposlenika prema poslodavcu glede naknade troška toplog obroka, za razliku od predmeta u kome je nesporno utvrđeno da su suci i tužitelji u svom posebnom zakonu imali normirano pravo na regres ali ne i visinu istog), niti je u tom smislu predviđao neku obvezu zakonodavca (poslodavca) na poduzimanje određenih aktivnosti koje isti nije poduzeo ili nije pravovremeno poduzeo, zbog čega se navedeno stajalište Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, zbog različite činjenične i pravne osnove predmeta, ne može primijeniti u ovom predmetu.

Zbog navedenog, a kako nisu osnovani žalbeni razlozi zbog kojih tužiteljica pobija prvostupanjsku presudu i kako prvostupanjska presuda nije donesena ni uz povrede postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a imajući u vidu da tužiteljica odluku o troškovima sadržanu u stavku III izreke prvostupanjske presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuju da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je žalbu tužiteljice odbiti kao neosnovanu, te primjenom članka 346. ZPP-a prvostupanjsku presudu potvrditi.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Maida Kovačević